

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

„ЖИВА ВОДА“

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Гара Сухата канавка дремеше сред преспите. В депото вяло си подсвиркваха локомотиви. В железничарското селище се точеше мътен и спокоен зимен ден.

Всичко тук достъпно за окото (както се казва):

Спи спокоен сън...

По това време до железопътната лавка допълзя като крадец разнебитена каручка, тайнствено увита в брезент. На брезента седеше личност в кожух и щом стигна до лавката, горепосочената личност загадъчно смигна. Двамата скучаещи типове, които стърчаха пред вратата, изведнъж ги удари дамла. Първият си бръкна в джоба и звън на сребро огласи околността. Вторият затанцува на място и захърка:

— Ванка, не ставай гадняр, дай рубла и шейсет и две!...

— Я ми се махай от главата! — отговори Ванка, отключи с трясък вратата на лавката и изчезна в нея.

Личността, докарала каруцата, се засмя сладострастно и попита:

— Отвори ли ви се глътка, момчета?

От лавката изскочи някакъв с мръсна престилка и взе да вие:

— Абе ти, мътните те взели, що ми се довлече по главната, бе? Не можа ли покрай бахчите да избиколиш?

— Брей, покрай бахчите... Там има преспи — взе да му се зъби личността, но не довърши. Покрай нея профуча гражданин без калпак и с празни бутилки в ръце.

С победоносен вик: „Първи номер съм — ура!!!“ той налетя на вратата върху втори гражданин с престилка, който гражданин му изръмжа:

— Дано пукнеш, дано! Закъде си се засилил? Втори номер ще си! Ще сколасаш! Фадей е пръв, той от два дена пази.

В това време номер трети летеше по пътя към лавката, блъскаше с юмруци по всички прозорци и викаше:

— Братлета, фабрична са докарали!...

Вратничетата се затръшкаха.

Номер четвърти изскочи през портата и припна към лавката, закопчавайки тичешком тирантите си. Като номер пети в лавката се намърда майстор Лукиян, изпреварвайки с половин туловище местния

дякон (номер шести). Седма дотърча с красив финиш жената на Сидоров, осми — самият Сидоров, девети — племенникът на Пелагея, изпреварил с пет сажена десетия — помощник на началник-гарата Колочук, постигнал скорост от 32 версти в час, единайсети — непознат с вехта червеноармейска фуражка, а дванайсетия личността с престижа избута през вратата и му кресна:

— Строявай си се отвън!

* * *

Селището се оказа и многолюдно, и оживено. Около лавката почерня от народ. Слисана бабичка, понесла шише от олио, атакуваше отново и отново стройната опашка откъм фланга.

— Антихристи! Изтребвала ми е водката ви, пуснете ме месо за обед да зема! — дереше се тя като кавалерийска тръба.

— Бе к'во ти месо! — отговаряше опашката. — Разкарайте я тая бабичка с месото!

— Пахомовна, откажи се — чу се женски глас откъм дерето, — сега нищо не мож направи! Те докато не изкупят водката...

— Окото, окото ще ми извадите, къде се вреш, бе?

— На опашката!

— Изхвърлете го оня с калпака, присламчи се!

— Ти си подляр!

— Другари, проявете съзнание!

— Ох, няма да стигне...

— Моля да не ме блъскате, аз съм началник-гарата!

— За водката аз съм си началник!

— Алкохолик си ти, а не началник!

* * *

Вратата се отваряше всяка секунда, през нея се изхлузваше някой с щастливо лице и с две бутилки, а отвън надъхваха друг — с празни бутилки. Тримата с престилките си бършеха потта и вадеха от

сандъците бутилки със запечатани с червен восък гърла, вземаха парите.

— Две шишенца.

— Три и двайсет и четири! — изреваваше престилката. —

Друго?

— Селда четири парчета...

— Селда няма!

— Фунт и половина салам...

— Вася, салам има ли още?

— Свърши!

— И салам вече няма, свършил е!

— Ами какво има?

— Сирене руско–швейцарско, сирене холандско...

— Дай от руско–холандското, половин фунт...

— Трийсет и две копейки! Три и петдесет и шест! Ресто чиирийсет и четири копейки! Следващият!

— Две бутилчици...

— Мезето какво да е?

— Каквото кажеш. Зажадняла ми е душицата...

— Освен прах за зъби, друго нямаме.

— Дай две кутии прах за зъби!

— Изтрябвала ми е вашта басма!

— Без мезе не даваме.

— Бе ти да не си мръднал, басмата да не е мезе?

— Както обичате...

— Дано на оня свят с басма да си замезваш!

— Без псувни, ако обичате!

— Не псувам, казвам само, че сте свине! Тъй де, хич бива ли да храните народа с басма!

— Другарю, не ни бавете!

Номер двеста и петнайсети получи две бутилки и фунт синка, двеста и шестнайсети — две бутилки и шише одеколон, двеста и седемнайсети — две бутилки и пет фунта черен хляб, двеста и осемнайсети — две бутилки и два тоалетни сапуна „Аромат на девица“, двеста и деветнайсети — две и фунт стеаринови свещи, двеста и двайсети — две и мъжки чорапи, а двеста двайсет и първи — среден пръст. Престилките изведнъж радостно изохкаха и извикаха:

— Свърши!

След това на прозореца изскочи: „От фабричното вино Няма“ и гъшата на улицата отговори с тих стон...

* * *

Вечерта преспите си лежаха тихо, а на гарата примигваше фенерът. Прозорците на къщурките светеха, по калната улицата вървеше някаква фигура, залиташе и тихичко пееше:

*Всичко тук, достъпно за окото,
спи спокоен сън...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.